

แม่เคยเป็น “ขยะ” แต่ผมขอเป็น “ขยะริชเคิล”

เรื่อง ผอ.ณัฏฐ์ เรียบเรียง Pitchaya ภาพ สรยุทธ พุ่มภักดี สไลด์ นฤสิริดา เกษตรชนม์ แบบ โมค

ผมเคยมีชีวิตที่เหลวแหลก เริ่มสูบกัญชาตอนอายุ 11 ติดยาเสพติดตอนอายุ 13
และสุดท้ายผมทำผิดร้ายแรงอย่างไม่น่าให้อภัย

ผมเติบโตในครอบครัวพ่อค้า แม่ไม่ร่ำรวยนัก แต่ก็มีเงินใช้ไม่ขาดมือ พ่อเป็นคนเคร่งศาสนาและระเบียบวินัย ลูกทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎที่วางไว้ ห้ามต่อรอง ถ้าเปรียบผมเป็นพระเอกละคร พ่อคงทำหน้าที่ผู้กำกับ ซึ่งบทบาทของพ่อทำให้ผมรู้สึกอึดอัด จึงเริ่มเกรง ติดเพื่อน และมีเรื่องชกต่อยไม่เว้นแต่ละวัน เพราะเมื่อเกรง ผมกลับเป็นที่ยอมรับ เมื่อผมสู้ชนะ เพื่อนๆ ต่างพากันยกย่อง พวกเขาทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า แต่ผมไม่หยุดแค่นั้น ตอนเรียนอยู่ชั้น ป.5 ผมริอ่านสูบกัญชาโดยพ่อไม่รู้

พ่อเอือมระอาพฤติกรรมเหลวแหลก ดังนั้นเมื่อผมจบชั้นประถมศึกษา จึงส่งไปเรียนต่อโรงเรียนประจำที่ต่างจังหวัด โดยหวังว่าระเบียบวินัยของโรงเรียนประจำจะขัดเกล่าให้ผมมีความคิดและพฤติกรรมที่ดีขึ้น แต่การเข้าโรงเรียนนั้น คือจุดเปลี่ยนที่ทำให้ชีวิตผมจมดิ่งถึงขีดสุด

ผมเริ่มห่างเหินจากครอบครัว กลับบ้าน 3 เดือนครั้ง และอยู่ที่บ้านเพียง 3-4 วัน ตอนนั้นผมคิดว่าเพื่อนเป็นเทวดา เพื่อนเข้าใจเราทุกอย่าง และเป็นคนที่อยู่ข้างเรา

เสมอ ฉะนั้นผมจึงแทบไม่ให้ความสำคัญกับครอบครัวเลย

เมื่อเรียนได้ครึ่งปี ผมรู้จักคนมากขึ้น และเริ่มรู้จักยาเสพติด แม่เพื่อน ๆ จะห้ามปรามเพราะกลัวว่าจะติด แต่ผมก็ไม่เชื่อ ตอนนั้นแค่ “อยากลอง” โดยไม่รู้เลยว่าเมื่อได้ลองเท่ากับกำลังก้าวลงสู่ขุมรก

ทุก ๆ เดือนแม่จะโอนเงินค่าใช้จ่ายประจำวันและค่าขนมมาให้ เกือบทั้งหมดหายไปกับคำ “ซอง” ตั้งแต่ต้นเดือน ผมเสพยาหนักมากจนควบคุมตัวเองไม่ได้ ขาดสติ ซังตัวเองอยู่ในห้อง ไม่กินข้าว ร่างกายทรุดโทรมของมีค่าที่พ่อแม่ให้ไว้ก็นำไปขายและจำนำ ทั้งยังโกหกครอบครัวสารพัดเพื่อให้โอนเงินมาเพิ่ม เพื่อนำไปแลกยานรก

ครั้งหนึ่งผมถูกครูจับได้ขณะที่เสพยา และได้รับโทษรุนแรงที่สุด คือ ใช้ทางกระเบนฟาดกลางหลัง เจ็บแทบขาดใจ แต่เมื่อความเจ็บหายไปก็หันกลับไปหามันอีกครั้ง หลังจากติดยานาน 2 ปี เงินทองเริ่มขาดมือ รุ่นพี่ที่ผมนับถือเสมือนเป็นพี่ชายแนะนำให้ “ปล้นแท็กซี่” ด้วยความคึกคะนองบวกกับไม่มีเงินใช้ ผมกับเพื่อนจึงตัดสินใจเดินตามทางที่เขาแนะนำ

ก่อนลงมือผมแก้มือเพื่อนว่า “ฆ่าเลยไหม” เพื่อนของผมเสพยาเข้าไปจำนวนมาก จนขาดความยับยั้งชั่งใจจึงตอบตกลง

เมื่อทุกอย่างพร้อม ผมก็ยกมือขึ้นโบกแท็กซี่และก้าวขึ้นรถ

ผมบอกทางให้เขาขับพาไปที่เปลี่ยว และเริ่มลงมือ เพื่อนผมซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังคนขับก็ตรึงเข้าล็อกคอ วินาทีที่ปลายมีดโดนคอเหยื่อ ความรู้สึกผิดก็พุ่งเข้ามาในจิตใจ หน้าของพ่อกับแม่ลอยเข้ามาในหัว ผมรู้สึกตัวว่า “พลาดไปแล้ว” ทำผิดไปแล้ว แต่ผมไม่มีเวลาร่ำร้องเสียใจนานนัก เพราะคนขับแท็กซี่ผู้โชคร้ายรีบแดดร่มเพื่อบอกให้คนช่วยประจวบกับมีชาวบ้านแถวนั้นเห็นเหตุการณ์พอดี ผมจึงต้องรีบหนีไปให้เร็วที่สุด

ระหว่างหลบหนี ผมเฝ้ากังวลว่าเขาจะเป็นอะไรมากไหม จะมีคนมาช่วยหรือเปล่า แต่ผมทำอะไรไม่ได้มากนัก ได้แต่นั่งภาวนาว่า “ขออย่าให้เขาตาย”

ผมอับจนหนทาง ไม่รู้จะหนีไปทางไหน ไม่กล้าสู้หน้าพ่อแม่ จึงตัดสินใจไปหาญาติคนหนึ่งและเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เขาฟัง พร้อมขอเงินเพื่อหนีไปต่างจังหวัด แต่ญาติ

ของผกกกลับโทรศัพท์ไปขอคำปรึกษาจากพ่อ เมื่อพ่อรู้ข่าวก็ตกใจมาก และยืนยันจะขอคุยกับผกกด้วยตัวเอง ผกกกลัวมาก คิดวนเวียนอยู่ในหัวว่า พ่อจะต้องโกรธและไม่นับผมเป็นลูกอีกต่อไป แต่วันที่นั้น พ่อกลับพูดว่า

“ไม่เป็นไรลูก สิ่งที่พลาดไปแล้วก็ให้มันผ่านไป ทำผิดก็เริ่มต้นใหม่ พ่อเชื่อว่าลูกยังกลับตัวเป็นคนดีได้เสมอ มอบตัวนะลูก”

สิ้นคำของพ่อ ผมพูดไม่ออก ทั้งดีใจและเสียใจไปพร้อมๆ กัน ดีใจที่พ่อไม่ทอดทิ้งและเสียใจที่ทำให้พ่อผิดหวัง ทำให้แม่ร้องไห้ ผมอยากขอบคุณพ่อที่ยังเชื่อมั่นและยื่นเคียงข้างผมเสมอ แม้วันที่ผมทำผิดอย่างไม่น่าให้อภัย แต่วันที่นั้นผกกกลับกรองความรู้สึกเหล่านี้ออกมาเป็นคำพูดไม่ได้

ผมเดินทางไปมอบตัวโดยไม่คิดหลบหนีอีกต่อไป และได้รู้ข่าวว่า “เหยื่อ” ของผมจากโลกนี้ไปแล้ว

การทำผิดครั้งนี้เป็นสิ่งที่ผมเสียใจที่สุดในชีวิต ฉะนั้นเมื่อศาลตัดสินให้ผมต้องถูกจองจำในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 5 ปี แม้จะเสียใจที่ต้องสูญเสียอิสรภาพ แต่ก็ก้มหน้ารับบทโทษอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

เมื่อเข้าไปอยู่ในสถานพินิจฯ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นขยะสังคมที่ไร้ค่า ต้องอยู่ใน “ถังขยะ” ซึ่งถูกจำกัดพื้นที่ ไม่มีสิทธิ์ ไม่มีเสียง ไม่มีอิสรภาพ เวลาจะอาบน้ำก็ลำบาก จะนอนก็อึดอัด ทั้งยังมียาเสพติดคอยยั่วยวนใจ สิ่งหลังทำให้ผมนอนหลับไม่ในวังวนเดิมๆ อีกครั้ง

ผมเริ่มลักลอบซื้อ - ขาย และเสพยา ก่อเรื่องทะเลาะวิวาท แม้จะอยู่ในสภาพต้องโทษ การที่ผมก่อเรื่องบ่อยๆ ทำให้พ่อกับแม่ไม่สบายใจ นอนไม่หลับเพราะเป็นห่วง เกรงว่าจะเกิดอันตรายกับผม ซึ่งทำให้ผมรู้สึกผิดซ้ำสอง จึงตัดสินใจทำเรื่องขอย้ายมาสังกัดสถานพินิจอีกแห่งที่ชื่อว่า **ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (ชาย) บ้านกาญจนาภิเษก** เพราะเด็กที่ต้องโทษส่วนใหญ่เชื่อกันว่า บ้านหลังนี้คือ “บ้านเปลี่ยนชีวิต”

เมื่อผมได้ย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ สิ่งแรกที่ทำให้ผมรู้สึกอยากปรับปรุงตัวคือ **“ป้ามล” (ทิตา ณ นคร)** ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกฯ ที่ต้อนรับเด็กทุกคนด้วยอ้อมกอด

ผมไม่เคยคิดเลยว่าการกอดจะมีอิทธิพลกับผมมากขนาดนี้ เพราะครอบครัวของผมแทบไม่เคยกอดกันเลย ฉะนั้นเมื่อป้ามลกอดผม ผมรู้สึกเลยว่าตัวเองไม่ใช่ขยะสังคมอีกต่อไป ชีวิตของผม ร่างกายของผมยังมีค่า พ่อให้คนคนหนึ่งเดินเข้ามากอด หลังจากนั้นผมจึงตั้งปณิธานว่าจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้กลายเป็นคนดีให้ได้

การมาอยู่ที่นี่ทำให้ผมได้คิดและไตร่ตรองในสิ่งที่ทำลงไป ผมดีใจมากที่ได้خذใช้ผลกรรมที่ผมก่อขึ้น แม้เพียงเล็กน้อยก็ยังดี สิ่งเดียวที่ผมเสียใจมากเพราะไม่อาจแก้ไขอะไรได้อีกคือ ผมไม่มีโอกาสได้ขอโทษคนขับแท็กซี่คนนั้น ผมอยากบอกเขาว่าผมเสียใจ แม้ว่าเขาจะไม่สามารถรับรู้ได้แล้วก็ตาม

ระหว่างที่อยู่ศูนย์ฝึกฯ ผมฝึกหนักและพยายามทำตามกฎระเบียบทุกอย่างเพื่อพิสูจน์ตัวเองว่า ผมสามารถกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนที่มีคุณค่าได้ และจะไม่กลับไปเป็น “ขยะสังคม” อีกต่อไป การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในช่วงแรกเป็นเรื่องที่ยากมาก แต่เมื่อนึกถึงหน้าพ่อแม่และคนขับแท็กซี่คนนั้น ผมก็มีกำลังใจที่จะก้าวเดินต่อไป

สิ่งเดียวที่ผมเสียใจมาก เพราะไม่อาจแก้ไขอะไรได้อีก คือ ผมไม่มีโอกาสได้ขอโทษคนขับแท็กซี่คนนั้น

เมื่อก่อนที่ใครๆ ต่างมองว่า ผมเป็นกองขยะที่ไร้ค่าและสกปรกที่สุด แต่ศูนย์ฝึกฯ ค่อยๆ รั้งใจผมทีละน้อยด้วยความรัก กรให้เกียรติและสอนให้รู้ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ครูทุกคนเชื่อมั่นเต็มร้อยว่า “มนุษย์ทุกคนไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นคนเลว”

ตอนนี้ผมเปลี่ยนแปลงตัวเองสำเร็จ เพราะได้เลื่อนขั้นมาอยู่ “บ้านชนะใจ” ซึ่งเป็นบ้านสำหรับเด็กที่มีความประพฤติดีเยี่ยม จนได้รับสิทธิพิเศษให้ได้กลับไปเยี่ยมบ้านทุกเดือน ทำให้ผมมีโอกาสพิสูจน์ตัวเองให้พ่อได้เห็นว่าคุณคนนี้ก็เปลี่ยนเป็นคนดีได้

ผกกกลับไปอยู่กับเพื่อนที่ติดยาเสพติด และเรียนรู้ที่จะปฏิเสธ ไม่เพียงเท่านั้น ผมยังได้ทำสิ่งที่เหนือความคาดหมาย ผมทำให้เพื่อนคนหนึ่งเลิกยาเสพติดได้ ถือเป็นความสำเร็จที่ทั้งตัวผมเองและครอบครัวภูมิใจมาก

หากย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะไม่มีความทำเรื่องแบบนี้เลย แต่เมื่อไม่สามารถทำได้ สิ่งที่ผมควรทำมากที่สุดคือ ปรับปรุงตัวให้เป็นคนดี เป็นพลเมืองที่มีค่าของสังคม แม้ตอนนี้ผมยังอยู่ในสถานพินิจฯ แต่ก็สามารถทำตัวให้เป็นประโยชน์ได้ ผมตั้งใจว่า จะช่วยเพื่อนที่กำลังหลงเดินทางผิดให้กลับมาเดินในทางที่ถูกต้องให้ได้มากที่สุดเท่าที่เด็กผู้ชายคนหนึ่งจะทำได้

ถ้าใครเปรียบผมเป็นขยะ ผมจะยึดกรอบอย่างภาคภูมิใจว่า ผมเป็นขยะที่ผ่านการรีไซเคิลโดยสมบูรณ์ เพราะตอนนี้พร้อมที่จะออกไปสร้างประโยชน์ให้สังคมแล้ว ♡

พระมหานันท สุนทิภุโท ป.ธ.๙ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสระเกศ
ผู้อำนวยการสถาบันการจัดการวิทย์พุทธเพื่อสุขและสันติ (สภพ.)

ในช่วงเดือนที่ผ่านมา สักม
สะท้อนใจเพราะเรื่องราวเลวร้าย
ของเด็กบางกลุ่มที่บางคนเรียกว่า
“ขยะสังคม” แก็ววัยรุ่นที่ลวงนำ
คู่่อริและบ่มขึ้นผู้หญิงแล้วโยน
ลงเหวอย่างโหดเหี้ยม จนมีกระแส
เรียกร้องให้ขึ้นศาลผู้ใหญ่ ด้วย
เหตุผล “แก่เกินวัย หัวใจ
อาชญากร” ทั้งเรื่องของแก็วเด็ก
ใจที่หลายคนเรียกด้วยความ
รังเกียจว่า “ขยะสังคม” และเรื่อง
ของน้องที่เปรียบตัวเองเป็น “ขยะ
โซเชียล” นี้ ล้วนชี้ให้เห็นความ
สำคัญของปัจจัยในการพัฒนา
ชีวิตที่พระพุทธศาสนาเรียกว่า
“กัลยาณมิตร” เพื่อนที่ดีกำลังใจ

กำลังปัญญา ให้ชีวิตก้าวหน้าไปในทาง
ที่ดี เพื่อนที่ดีในที่นี้หมายรวมทุกอย่าง
ทั้งพระรัตนตรัย ครูบาอาจารย์ เพื่อน
คนที่เราคบหา สื่อที่ดี จนถึงการศึกษา
ทั้งในระบบและนอกระบบ ที่ช่วยบ่มเพาะ
ขัดเกลา ส่งเสริมให้คนดีดียิ่งๆ ขึ้นไป
และแก้ไขคนผิดพลาดเลวร้ายให้กลายเป็นดี

แม้แต่ใครร้ายที่นำคนมาเกือบพัน
เพราะมีเพื่อนและครูเป็นคนพาอย่าง
องอุลิมายังได้สติ เปลี่ยนชีวิตเพราะ
คำชวนคิดของมหา กัลยาณมิตรเช่น
พระบรมศาสดา “เราหยุดแล้ว ท่านสิ
ยังไม่หยุด” คำพูดของเราก็เช่นกัน
อาจทำให้ใครบางคนหยุดคิดและเปลี่ยน
ชีวิตได้ ความคิดของเรา คำพูดของเรา

การกระทำของเรา อาจเป็น “พาละ
มิตร” หรือ “กัลยาณมิตร” ให้
ชีวิตเราและคนรอบข้างเราเลวร้าย
ลงได้ และดีขึ้นได้เช่นเดียวกัน

บ้านหลังไหนก็เป็น “บ้าน
เปลี่ยนชีวิต” ได้ อ้อมกอดของ
ผู้ใหญ่ใจดีท่านใดก็เปลี่ยนชีวิตเด็ก
ได้ไม่ต่างจาก “ป้ามล” หากบ้าน
และอ้อมกอดนั้นเปี่ยมไปด้วย
ความรักและความเข้าใจ มีเมตตา
เป็นที่ตั้ง มีปัญญาเป็นพลัง และ
มีศรัทธาหล่อเลี้ยงความหวังว่า
เด็กจะดีได้ ถ้ามีผู้ใหญ่คอยช่วย
อย่างถูกต้องและถูกต้องธรรม